

25 Αυγούστου, 1990

[Α.Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π.]

RISBJERG SHIPPING LIMITED ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Ενάγοντες,

v.

ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ "LARA DIANA",

Εναγόμενου.

(Αγωγή Ναυτοδικείου Αρ. 126/83).

Ναυτοδικείο — Πρακτική — Ειδοποίηση περί ακροάσεως — Το Περί Δικαιοδοσίας του Κυπριακού Ναυτοδικείου Διάταγμα, 1893, Καν. 138 — Επίδοση σε δικηγορικό γραφείο, που ήταν γραφείο επιδόσεως, μετά την λήψη αδείας περί αποχωρήσεως των εν λόγω δικηγόρων από την υπόθεση — Εφόσον δεν έγινε αλλαγή διευθύνσεως επιδόσεως η επίδοση ορθά έγινε. 5

Ναυτοδικείο — Πρακτική — Αποφάσεις ερήμην λόγω απουσίας από την δίκη — Περί Δικαιοδοσίας του Κυπριακού Ναυτοδικείου Διάταγμα, 1893, Καν. 237 — Εφόσο επί του θέματος δεν αναφέρεται οτιδήποτε στο διάταγμα, εφαρμόζονται οι Αγγλικοί Θεσμοί, ως ίσχυαν την 15.8.1960 — Οι εν λόγω Αγγλικοί Θεσμοί, Θεσμοί 41, 43 και 36 — Καν.33 — Εφαρμοστέα είναι μόνον η διάταξη του Θ.36, Καν. 33 — Εκπρόθεσμη καταχώρηση — Εξουσία παρατάσεως της προθεσμίας — Κατά πόσο μπορεί να ασκηθεί χωρίς ειδικήν περί τούτου αίτηση — Καταφατική η απάντηση στο ερώτημα. 15

Ναυτοδικείο — Πρακτική — Αποφάσεις ερήμην λόγω απουσίας από την δίκη — Διακριτική εξουσία παραμερισμού — Εφαρμοστέες αρχές — *Fylachtou and others v. Michael* (1982) 1 C.L.R 204 παρετέθη με επιδοκιμασία.

Οι δικηγόροι των εναγομένων εξήτησαν και έλαβαν άδειαν να αποσυρθούν, επικαλούμενοι αδυναμίες λήψεως οδηγιών από τους πελάτες των. Παρά ταύτα οι ενάγοντες επέδωσαν ειδοποίηση για την ακρόαση, που είχε στο μεταξύ ορισθεί στο γραφείο των αποσυρθέντων δικηγόρων, που είχε παραμείνει η διεύθυνση επιδόσεως των εναγομένων. 20

Οι εναγόμενοι δεν παρουσιάστηκαν κατά την ακρόαση και ως εκ τούτου η σχετική απόφαση εξεδόθη ερήμην των. Με την παρούσα Αίτηση, που καταχωρήθηκε εκπρόθεσμα, οι εναγόμενοι ζητούν παραμερισμό της αποφάσεως. 25

Το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε:

- 5 1. Εφόσον το Περί Δικαιοδοσίας του Κυπριακού Ναυτοδικείου Διάταγμα, 1893, δεν αναφέρει οτιδήποτε επί των επιδικίων θεμάτων, τα θέματα αυτά διέπονται από τους Αγγλικούς Θεσμούς, που ίσχυαν την 15.8.1960.
- 10 2. Η επίδοση της Ειδοποίησεως για την ακρόαση ορθά έγινε στο γραφείο επιδόσεως, που εφαινετο από τον φάκελο της υποθέσεως.
- 15 3. Εφόσον η απόφαση εξεδόθη ερήμην, λόγω απουσίας κατά την δίκη, οι Αγγλικοί Θεσμοί 41 & 43 δεν τυγχάνουν εφαρμογής. Εφαρμοστέα είναι μόνον η διάταξη του Θ.36, Καν. 33, που προβλέπει προθεσμίαν καταχωρήσεως της Αιτήσεως για παραμερισμό της αποφάσεως 6 ημερών από της δίκης. Η προθεσμία αυτή υπόκειται σε παρέκταση. Η άσκηση της σχετικής διακριτικής ευχερείας του Δικαστηρίου δεν προϋποθέτει χωριστήν Αίτηση για παράταση της προθεσμίας.
- 20 4. Στην παρούσα υπόθεση δεν είναι ενδεδειγμένο να ασκηθεί η διακριτική εξουσία υπέρ των Αιτητών, αφού οι λόγοι της καθυστέρησεως στην υποβολήν της Αιτήσεως δεν φαίνονται. Εν πάση περιπτώσει οι αρχές, που διέπουν την άσκηση της διακριτικής ευχερείας του Δικαστηρίου για παραμερισμό ερήμην αποφάσεων (Βλ. *Fylachtou and others v. Michael* (1982) 1 C.L.R 204), δεν συνηγορούν υπέρ αποδοχής της Αιτήσεως. Η αγωγή ήταν του 1983 και κατά κάποιο στάδιο κατά το 1987 οι Αιτητές έπαυσαν να ενδιαφέρονται, για να επανέλθουν στο προσκήνιο με την Αίτηση αυτή δύο χρόνια περίπου αργότερα.
- 25

Η Αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Lady de la Pole v. Dick [1885] 29 Ch. Div. 351 at p. 357

30 *Phylachtou and Others v. Michael* (1982) 1 C.L.R. 204 at p. 210

Αίτηση.

Αίτηση από τους ιδιοκτήτες του εναγομένου πλοίου για διάταγμα του Δικαστηρίου που να ακυρώνει και/ή παραμερίζει την απόφαση που δόθηκε στις 11 Ιουλίου, 1989.

35 *Κ. Σαβεριάδης, για τους αιτητές-εναγόμενους.*

Μ. Μοντάνιος, για τους καθ' ων η αίτηση-ενάγοντες.

Cur. adv. vult.

Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η αγωγή αυτή από τους ενάγοντες στρεφόταν εναντίον του πλοίου "LARA DIANA", όταν το πλοίο αυτό βρισκόταν στο λιμάνι της Λεμεσού και εναντίον των εβδομήντα κενών εμπορευματοκιβωτίων του πλοίου και του ναύλου. Η απαίτηση ήταν \$80,000 Ηνωμένων Πολιτειών σαν αποζημιώσεις για τη ζημιά που υπέστη το πλοίο των εναγόντων "DIANA", σαν αποτέλεσμα σύγκρουσής του με το εναγόμενο πλοίο, που συνέβηκε στο λιμάνι της Βυρητού στις 19 Φεβρουαρίου 1983, σαν αποτέλεσμα, όπως ισχυρίζονται οι ενάγοντες, της αμέλειας του εναγομένου πλοίου, των υπηρετών και αντιπροσώπων του στην πλοήγηση και διεύθυνση του πλοίου.

Ταυτόχρονα με την καταχώρηση της αγωγής ζητήθηκε και εκδόθηκε ένταλμα συλλήψεως του πλοίου και των εμπορευματοκιβωτίων. Στις 20 Μαΐου 1983, καταχωρήθηκε επιστολή των δικηγόρων των εναγόντων στην οποία πληροφορείτο ο Πρωτοκολλητής του Δικαστηρίου ότι, σαν αποτέλεσμα συμφωνίας που έγινε μεταξύ των διαδίκων και που επισυνάπτετο στην επιστολή, η αίτηση για τη σύλληψη του εναγομένου πλοίου που είχε οριστεί για ακρόαση στις 21 Μαΐου 1983, αποσύρετο και ότι οι ενάγοντες θα συνέχιζαν να προωθούν τις απαιτήσεις των κάτω από την αγωγή. Επισυνάφθηκε επίσης και γραπτή εγγύηση για την πληρωμή από τους ιδιοκτήτες του εναγομένου πλοίου στην εταιρεία Hadad Shipping Co., από το Λίβανο που προσετέθησαν αργότερα με τροποποίηση του τίτλου σαν δεύτεροι ενάγοντες, το ποσό οποιασδήποτε τελικής απόφασης και εξόδων που θα επιδικαζόταν στην αγωγή αυτή εναντίον των εναγομένων, αλλά που να μη υπερβαίνει τις £35,000. Στις 21 Μαΐου 1989 δεν υπήρξε εμφάνιση εκ μέρους των εναγομένων και το ένταλμα συλλήψεως απεσύρθη.

Στις 11 Ιουνίου 1983, ενώπιον των δικηγόρων του εναγομένου πλοίου δόθηκαν οδηγίες για την καταχώρηση των δικογράφων. Στις 21 Ιουνίου 1983, καταχωρήθηκε από τους ενάγοντες η αίτηση για τροποποίηση του τίτλου της αγωγής με την προσθήκη της Haddad Shipping Co., ως δευ-

τέρων εναγόντων και την επακόλουθη τροποποίηση του κλητηρίου της αγωγής, όπως αναφέρεται στην αίτηση. Στις 25 Ιουλίου 1983, με τη συγκατάθεση των διαδίκων δόθηκε η τροποποίηση με έξοδα υπέρ των εναγομένων οι
5 οποίοι αντιπροσωπεύοντο από τους δικηγόρους των.

Στις 6 Δεκεμβρίου 1983, ύστερα από υπόδειξη του κ. McBride εκ μέρους του εναγομένου πλοίου δεν εδόθησαν οδηγίες για δικόγραφα, γιατί ενόψει των προνοιών του Θεσμού 48 των Διαδικαστικών Θεσμών του Ανωτάτου Δι-
10 καστηρίου Κύπρου, Δικαιοδοσίας Ναυτοδικείου του 1893 που προβλέπει για την καταχώρηση Προκαταρκτικής Πράξης (Preliminary Act), δεν μπορούσε να δοθούν οδηγίες για τον σκοπό αυτό και αναβλήθηκε η υπόθεση επ' αόριστο για συμμόρφωση με τον Θεσμό αυτό.

Στις 3 Φεβρουαρίου 1987, δόθηκε ειδοποίηση αλλαγής των δικηγόρων των εναγόντων που αντικατεστάθησαν από τους παρόντες δικηγόρους. Στις 17 Μαρτίου 1987, δόθηκε παράταση χρόνου δέκα ημερών για την καταχώρηση της Προκαταρκτικής Πράξης (Preliminary act) από
20 τους ενάγοντες και η υπόθεση ορίστηκε για οδηγίες στις 25 Μαΐου 1987, όταν και διαπιστώθηκε ότι οι Προκαταρκτικές Πράξεις καταχωρήθηκαν και δόθηκαν οδηγίες για καταχώρηση των δικογράφων.

Στις 18 Ιουνίου 1987 καταχωρήθηκε αίτηση από τους
25 ενάγοντες να ακουστεί ο πλοίαρχος Peter Tramp σαν μάρτυρας ενώπιον Δικαστηρίου πριν από την ακρόαση της υπόθεσης για το λόγο ότι είχε μείνει στην Κύπρο πέραν της ημερομηνίας αδειας παραμονής και υπήρχε η πιθανότητα να απελαθεί και να μη του επιτραπεί η επιστροφή στην Κύπρο. Εν τω μεταξύ καταχωρήθηκε η έκθεση απαιτήσεως, η απάντηση και ανταπαίτηση των εναγομένων. Η αίτηση ήταν ορισμένη στις 3 Ιουλίου 1987 όταν ο δικηγόρος κ. McBride εκ μέρους των εναγομένων, καθ' ών η αίτηση ζήτησε την άδεια του Δικαστηρίου να αποσυρθεί και
35 έκαμε την ακόλουθη δήλωση, "from further appearing in the proceedings as in spite of our efforts we have not been able obtain the necessary instructions. I have informed

them about the proceedings".

Τότε μια και δεν υπήρχε ένσταση στην αίτηση και με βάση τα γεγονότα που υπήρχαν στην ένορκη δήλωση που καταχωρήθηκε για υποστήριξη αυτής και που την δικαιολογούσαν, εγκρίθηκε η αίτηση για να ακουστεί η μαρτυρία του Peter Trump σε ημερομηνία που θα οριζετο ύστερα από αίτηση των δικηγόρων των εναγόντων.

5

Εν τω μεταξύ καταχωρήθηκε η απάντηση στην υπεράσπιση και ανταπαίτηση και καταχωρήθηκε αίτηση για ορισμό της υποθέσεως για ακρόαση μια και έκλεισαν τα δικόγραφα. Ταυτόχρονα επιδόθηκε έγγραφη ειδοποίηση κάτω από το Θεσμό 138, στο εναγόμενο πλοίο στη διεύθυνση επιδόσεως, το γραφείο των κυρίων Χρύση Δημητριάδη & Σία, οι οποίοι εμφανίζοντο μέχρι της ημέρας που ο κ. McBride, ένας των συνεταιρών του γραφείου, ζήτησε άδεια να αποσυρθούν σαν δικηγόροι των εναγομένων.

10

15

Ο Θεσμός 138 προβλέπει ότι:

"The party on whose application an action is entered for hearing shall serve a notice in writing on every other party of the day and hour fixed for hearing. Such notice shall be served at least ten days prior to the day fixed for the hearing."

20

Η διεύθυνση αυτή δόθηκε κάτω από το Θεσμό 36 ο οποίος προβλέπει:-

"36. Any party appearing before the Court or Judge at the time named in the writ of summons shall be required to name an address to be called an address for service, which shall be some proper place within the municipal limits of the town within which the court-house is situate, at which it shall be sufficient to leave all writs, notices summonses, order or other documents required to be served upon him during the course of the action."

25

30

Στις 18 Ιουλίου 1988, ο δικηγόρος των εναγόντων πλη-

ροφόρησε το Δικαστήριο για την επίδοση της ειδοποιήσεως για την ημέρα εκδικάσεως στη διεύθυνση επιδόσεως του εναγομένου πλοίου διότι, όπως το έθεσε, ουδέποτε επήρε ειδοποίηση περί αλλαγής αυτής. Περιπλέον δε ότι
 5 ζήτησαν με τηλέτυπο που στάλθηκε στο εναγόμενο πλοίο τη διεύθυνση των εναγομένων αλλά δεν επήραν καμμία απάντηση και ζήτησαν η υπόθεση να προχωρήσει παρά τη μη εμφάνιση των εναγομένων. Ενόψει όμως της απουσίας του μάρτυρος των εναγόντων Peter Trap, και της μη παραχωρηθείσης άδειας σε αυτόν από το Υπουργείο Εσωτερικών εισόδου του στη Δημοκρατία, αναβλήθηκε η υπόθεση. Κατόπιν δε αιτήσεως δόθηκαν οδηγίες όπως η απόδειξη της υπόθεσης από τους ενάγοντες γίνει με ένορκη δήλωση σύμφωνα με το Θεσμό 114 και αναβλήθηκε η
 10 υπόθεση για τα περαιτέρω διαβήματα.

Στις 11 Ιουλίου 1989, καταχωρήθηκε ex parte αίτηση για απόφαση με επισυνημμένες την ένορκη δήλωση του Peter Trap, την Προκαταρκτική Πράξη που είχε καταχωρηθεί στις 12 Μαρτίου 1987, όπως επίσης και άλλες ενόρκους δηλώσεις που υποστήριζαν την απαίτηση των εναγόντων.
 20

Στις 11 Ιουλίου 1989, το Δικαστήριο με βάση τα πιο πάνω καταχωρηθέντα στοιχεία που βρίσκονται στις ενόρκους δηλώσεις και ενόψει του γεγονότος ότι ουδεμία μαρτυρία περί του αντιθέτου υπήρχε, έγινε δεκτή η προσκομισθείσα μαρτυρία σαν αποδεικνύουσα τους ισχυρισμούς των εναγόντων, και δόθηκε απόφαση όπως το αιτητικό στην αίτηση. Τα ποσά αυτά ήσαν:
 25

1. \$31,000

30 2. £11,398 και τόκος 9% από 1 Μαΐου 1983, μέχρι εξοφλήσεως και έξοδα.

Στις 8 Σεπτεμβρίου 1989 καταχωρήθηκε από τους ιδιοκτήτες του εναγομένου πλοίου αίτηση με την οποία ζητείτο διάταγμα του Δικαστηρίου που να ακυρώνει και/ή παραμερίζει (set aside) την πιο πάνω απόφαση που εκδόθηκε
 35

στην υπόθεση αυτή. Η αίτηση βασίζεται πάνω στους Θεσμούς 44, 138-213 και 237 των Διαδικαστικών Θεσμών του Ανωτάτου Δικαστηρίου, Δικαιοδοσία Ναυτοδικείου του 1893.

Η αίτησή υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση της Ελένης Λάμπρου, δικηγόρου στο γραφείο των δικηγόρων των αιτητών στην οποία αναφέρονται τα γεγονότα που έχουν ήδη εκτεθεί πιο πάνω και στην οποία γίνεται ο ισχυρισμός ότι οι εναγόμενοι "ουδέποτε έλαβαν γνώση των εξελίξεων στην παρούσα υπόθεση καθότι ο εκ των ιδιοκτητών του εναγομένου πλοίου κύριος Μουνίρ Μπουστάνη ο οποίος βρίσκεται σε επαφή μετά του δικηγορικού γραφείου Χρ. Δημητριάδη και Σία ήτο έκτος Κύπρου". Όπως επίσης ότι δεν έλαβαν γνώση της ειδοποίησης των εναγόντων ημερομηνίας 22 Ιουνίου 1988, και ότι, όταν τυχαία έλαβαν γνώση της απόφασης, έδωσαν οδηγίες στους σημερινούς δικηγόρους των να προβούν στις δέουσες ενέργειες. Προβάλλεται επίσης στην ένορκη δήλωση, παράγραφος 10 ο ισχυρισμός ότι "οι εναγόμενοι εξέλεξαν να εμφανιστούν στην παρούσα αγωγή δια δικηγόρου, οιαδήποτε δε διεύθυνση επιδόσεως εδόθη τότε ήτο η διεύθυνση επιδόσεως των εν λόγω δικηγόρων. Από την στιγμή που αυτοί απεσύρθησαν από την υπόθεση η διεύθυνση επιδόσεως των εν λόγω δικηγόρων δεν ισχύει πλέον."

Στην αίτηση αυτή καταχωρήθηκε ένσταση. Στην ένορκη δήλωση που καταχωρήθηκε προς υποστήριξη της ένστασης αναφέρεται ότι "παρά την απόσυρση των δικηγόρων των εκ του χειρισμού της υπερασπίσεως των πελατών των η διεύθυνση επιδόσεως των εναγομένων παραμένει η ίδια και συνεπώς η παράδοση/αποστολή/επίδοση οιαδήποτε δικογράφων ή ειδοποιήσεως αφορόντων τους εναγομένους στην εν λόγω διεύθυνση επιδόσεως εγένετο νομίμως".

Περαιλέον στην παράγραφο 6 της ενόρκου αυτής δηλώσεως αναφέρεται ότι οι παρόντες αιτητές και τώρα ιδιοκτήτες του εναγομένου πλοίου είναι διαφορετικοί από εκείνους που ήσαν ιδιοκτήτες κατά το χρόνο επιδόσεως

του κλητηρίου εντάλματος και κατά συνέπεια οι τωρινοί ιδιοκτήτες δεν νομιμοποιούνται και ότι οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες είχαν λάβει γνώση της απόσυρσης των δικηγόρων των αλλά έκτοτε ουδέν ενδιαφέρον επέδειξαν για την υπόθεση και ουδέν μέτρο έλαβαν για τον διορισμό νέου δικηγόρου ως και για την αλλαγή της διεύθυνσεως επιδόσεως.

Το πρώτο θέμα που εγείρεται είναι κατά πόσο έγινε η προβλεπόμενη από το Θεσμό 138 επίδοση στους εναγομένους. Είναι η θέση των εναγόντων ότι το ότι αποσύρθηκε ο δικηγόρος δεν σημαίνει ότι έχει ακυρωθεί η διεύθυνση επιδόσεως.

Σύμφωνα με το θεσμό 237 σε όλες τις περιπτώσεις που δεν υπάρχει πρόνοια στους θεσμούς η πρακτική του Admiralty Division του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Αγγλίας σε όση έκταση φαίνεται να εφαρμόζεται θα ακολουθηθεί. Έγινε παραπομπή στη Διαταγή 67 Θεσμός 7 των Αγγλικών Θεσμών του 1958 (Βλέπε Annual Practice (1960) σελ. 1978). Επίσης έγινε αναφορά στη Διαταγή 67 Θεσμός 2 όπου στη σελ. 1974 και κάτω από τον τίτλο "Service on solicitor on the record" αναφέρονται τα πιο κάτω:

"The solicitor on the record ' shall be considered the solicitor of the party till the final conclusion of the cause or matter whether in the High Court or the Court of Appeal' (O. 7, r.2(1); and *Re a Solicitor* [1880], 14 Ch. D. 152 per Jessel, M.R.). Accordingly even if the party has changed his solicitor, but has failed to give notice of change, and even if the solicitor has obtained an order to the effect that he has ceased to be the solicitor for the party, but has not served on the other party a copy of the order as required by O. 7, r.4 (*Re Mora v. Concha*, 1887) W. N. 194), service of process on the solicitor on the record is service on the party until judgment, and after judgment until the judgment has been worked out, e.g., by execution, (*Lawrence v. Harrison*, Sty. 426; *Lady de la Pole v. Dick* [1885], 29 Ch. D. 351, C.A.; *Callow v. Young* [1886], 55 L.T. 543; *Bagley v. Maple & Co. Ltd.*,

27 T. L. R. 284). This applies, for example, to service of a notice of appeal; and quaere whether the solicitor's authority does not continue as long as his client's right of appeal exists (*Lady de la Pole v. Dick*, supra)."

Στην υπόθεση *Lady de la Pole v. Dick* [1885]29 Ch. Div. 5
σελ. 351 στη σελ. 357 αναφέρονται τα πιο κάτω:

"According to that principle, until the judgment has been worked out, there is a duty imposed on the solicitor on the record to defend his client against any improper steps taken for the purpose of enforcing the judgment. 10
Until that time, therefore, the solicitor on the record must be taken, as between him and the opposite party, to represent the client, unless the client not only discharges him but substitutes another solicitor on the record."

Ο Θεσμός 44 προβλέπει τα ακόλουθα: 15

"44. Where any judgment has been given in the absence of either of the parties in accordance with the provisions of Rule 41 and 43 hereof, any party affected by such judgment may apply to the Court or Judge to set aside the judgment and the Court or Judge may set aside 20
the judgment on such terms as to the payment of costs or otherwise as shall appear to be just."

Οι Θεσμοί 41 και 43 αναφέρονται στη μη εμφάνιση εναγομένου κατά το χρόνο που ορίζεται στο κλητήριο ένταλμα όπως προβλέπεται από το Θεσμό 9 που προβλέπει μεταξύ άλλων ότι ο Πρωτοκολλητής θα καταχωρήσει στο κλητήριο δήλωση της ημέρας και ώρας όταν απαιτείται από τον εναγόμενο να εμφανιστεί ενώπιον του Δικαστηρίου και όχι στις περιπτώσεις στις οποίες κατόπιν εμφανίσεως αποσύρεται ο εμφανιζόμενος για τον εναγόμενο, δικηγόρος και δεν υπάρχει εμφάνιση για τον ίδιο 30
καίτοι γνωρίζει περί του σταδίου της διαδικασίας στο οποίο ο δικηγόρος του αποφάσισε να εμφανιστεί. Το ότι δεν ισχύει ο Θεσμός 46 υποστηρίζεται και από το Annual Practice 1958 σελ. 617, όπου αναφέρεται "Judgment or 35

order made in the absence of a party." Ο Θεσμός ο οποίος εφαρμόζεται είναι ο Θεσμός 33 της Διαταγής 36 (Βλέπε Annual Practice 1958 σελ. 831); ο οποίος προβλέπει:

5 "Any verdict or judgment obtained where one party does not appear at the trial may be set aside by the Court or a Judge upon such terms as may seem fit, upon an application made within six days after the trial ..."

10 Ήταν παραδεκτό ότι η κρινόμενη αίτηση δεν είχε καταχωρηθεί μέσα στην προθεσμία των έξι ημερών όπως προβλέπεται από τον πιο πάνω Θεσμό. Παρόλο που ο ευπαίδευτος συνήγορος των καθ' ων η αίτηση ήγειρε στην αγόρευσή του το εκπρόθεσμο της αίτησης, ο ευπαίδευτος συνήγορος των αιτητών δεν έχει κάμει οποιαδήποτε αναφορά πάνω στο ζήτημα. Σχετικά με το ζήτημα της προθεσμίας των έξι ημερών αναφέρονται τα πιο κάτω στο Annual Practice 1958, στη σελ. 832:

20 "' Within six days after the Trial.' - Notwithstanding *Walter v. James*, 34 W.R. 29, the Court has a discretion under O. 64, r.7, though the application be not made within six days after the trial: *Schafer v. Blyth* [1920] 3 K.B. 141, following *Bradshaw v. Warlow*, 32 Ch. D. 403, C.A., decided under one of the rules of the Palatine Court of Lancaster, almost identical in terms with the present Rule; the C.A., whilst refusing to set aside the judgment, 25 expressed an opinion (1) that the Judge had power to enlarge the time; and (2) that it was not necessary to make a substantive application for such enlargement. See, too, *Michell v. Wilson*, 25 W.R. 380, where the time for applying was extended under the circumstances of the case. See also O. 64, r.7. 30

The objection that the application is out of time must be made at the earliest possible moment; see *London S.S. etc., Corporation v. Russian Volunteer Fleet*, supra."

35 Είναι πρόδηλο από το πιο πάνω απόσπασμα ότι το Δικαστήριο έχει διακριτική ευχέρεια να παρατείνει την προ-

θεσμία των έξι ημερών και δεν παρίσταται ανάγκη να γίνει ουσιαστική αίτηση για παράταση. Είναι επίσης πρόδηλο ότι η ένσταση για το εκπρόθεσμο της αίτησης πρέπει να γίνει το "ενωρίτερο δυνατό". Στην κρινόμενη αίτηση η ένσταση για το εκπρόθεσμο της αίτησης δεν έγινε το ενωρίτερο δυνατό, το οποίο ήταν το στάδιο της καταχώρησης ένστασης, αλλά στη διάρκεια της αγόρευσης του συνηγόρου των καθ' ων η αίτηση. Όπως έχει ήδη αναφερθεί ο ευπαιδευτος συνηγόρος των αιτητών, παρόλο που είχε την ευκαιρία στο στάδιο της απάντησής του στην αγόρευση του ευπαιδευτού συνηγόρου των καθ' ων η αίτηση να αναφερθεί στο ζήτημα του εκπρόθεσμού της δεν το θεώρησε σκόπιμο να κάμει οποιαδήποτε σχετική αναφορά.

Στην απουσία αίτησης για παράταση της προθεσμίας η οποία να υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση στην οποία να δίνονται οι λόγοι για την καθυστέρηση, και ειδικότερα πότε ακριβώς οι καθ' ων οι αίτηση έλαβαν γνώση της απόφασης και πότε έδωσαν οδηγίες στους συνηγόρους των, δεν θα ήμουν διατεθειμένος, στην άσκηση της σχετικής διακριτικής μου ευχέρειας, να δώσω παράταση της σχετικής προθεσμίας, επομένως η αίτηση απορρίπτεται σαν εκπρόθεσμη.

Θα πραγματευθώ όμως και την ουσία της αίτησης για να υπάρχουν οι θέσεις του Δικαστηρίου αυτού πάνω σε όλες τις πτυχές της υπόθεσης. Το πρώτο ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι κατά πόσο η ειδοποίηση για την ημερομηνία ακρόασης, με ημερομηνία 21 Ιουνίου 1988, η οποία δόθηκε στην διεύθυνση επιδόσεως των αιτητών ήταν έγκυρη, λαμβανομένων υπ' όψη των όσων είχαν προηγηθεί και ειδικότερα της απόσυρσης του συνηγόρου των αιτητών. Το θέμα που εγείρεται διέπεται από το πιο πάνω απόσπασμα της σελ. 1974 του Annual Practice του 1958 το οποίο πρέπει να αναγνωσθεί μαζί με το πιο κάτω απόσπασμα από τη σελ. 82:

"Service on Discharged Solicitor. - In High Court proceedings a solicitor can only be discharged from liability to receive service of proceedings by the

substitution on the record of another solicitor, or of the party in person (see preceding note). After such a discharge has been effected and entered on the record the discharged solicitor cannot be served, nor can he accept service. See *R. V. Justices of Oxfordshire* [1893] 2 Q.B. 149, followed in *R. V. Justices of Leitrim* [1900] 2 Ir. R. 397."

5
10
15
20
Στην παρούσα αίτηση οι προηγούμενοι δικηγόροι των αιτητών δεν έχουν αντικατασταθεί στο φάκελλο της υπόθεσης ή από άλλους δικηγόρους ή από τους ίδιους τους αιτητές. Επομένως οι προηγούμενοι δικηγόροι δεν έχουν απαλλαγεί από την ευθύνη να δεχθούν την επίδοση της διαδικασίας ("have not been discharged from liability to receive service of proceedings"), και κατά συνέπεια η επίδοση η οποία έγινε στη διεύθυνση επιδόσεως των αιτητών η οποία ήταν στο φάκελλο της υπόθεσης ήταν καθόλα έγκυρη. Κατά συνέπεια οι αιτητές δεν μπορούν να παραπονούνται ότι δεν είχαν γνώση της διαδικασίας. Ως εκ τούτου ο σχετικός λόγος για παραμερισμό της απόφασης δεν ευσταθεί.

25
Το επόμενο ερώτημα είναι κατά πόσο η απόφαση μπορεί να παραμερισθεί πάνω στη βάση των αρχών που διέπουν τον παραμερισμό αποφάσεων που λαμβάνονται ερήμην ενός διαδίκου. Οι σχετικές αρχές φαίνονται στην υπόθεση *Phylachtou and Others v. Michael* (1982) 1 C.L.R. 204, 210:

30
35
"In exercising its discretion, the Court must strive to balance two considerations fundamental for the administration of justice: The need to uphold effectively, on the one hand, the right of a party to be heard in his cause, and the need to ensure the expeditious transaction of judicial business, on the other. The speedy determination of judicial causes is not merely a matter of convenience but an all important factor for the effective vindication of the rights of the citizen. This principle is closely associated with another consideration likewise important

for the administration of justice, that is, the need to uphold finality of judgments. If a party is lightly allowed to re-open a case, the imprint of finality, attaching to a judgment, with all that goes with it, and the certainty it imports in the management of human affairs, will disappear with grave consequence to the administration of justice. (See, Observations of Megaw L.J. in *Lambert v. Mainland Market* [1977] 2 All E.R. 826, at p. 833 (c-d)).

The effect of the case law is that the Court must not be astute to unseat a party from his right to be heard in his cause, so long as he discloses merits. But the Court may, nevertheless, decline to re-open the case if his conduct is such as to strike at the root of the administration of justice. Where the conduct of the party applying to set aside judgment is inexcusable, contumelious to the extent of gross disregard for the judicial process or the rights of his adversary, the Court may, in its discretion, refuse to set aside judgment."

Στην παρούσα αίτηση, όπως φαίνεται από τη δήλωση του πρώην δικηγόρου τους, ημερομηνίας 3 Ιουλίου 1987, παρόλο που οι αιτητές γνώριζαν για τη διαδικασία, παρέλειψαν να δώσουν οδηγίες στο δικηγόρο τους και αυτή ήταν η αιτία που τον οδήγησε στην απόφαση να αποσυρθεί. Πρόκειται για διαδικασία που καταχωρήθηκε το 1983. Οι αιτητές, από κάποια ημερομηνία γύρω στα μέσα του 1987, παύουν να δείχνουν οποιοδήποτε ενδιαφέρον για την πρόοδο της υπόθεσής τους στο βαθμό που παραλείπουν να δώσουν και οδηγίες στους συνηγόρους των παρόλο που οι τελευταίοι καταβάλλουν προσπάθειες για να πάρουν τέτοιες οδηγίες. Έρχονται δε - οι αιτητές - στο προσκήνιο δύο ολόκληρα χρόνια μετά - στις 8 Σεπτεμβρίου 1989 - με την καταχώρηση της αίτησης αυτής.

Κρίνω ότι στην παρούσα αίτηση η διαγωγή των αιτητών ισοδυναμεί με εμφανή καταφρόνηση της δικαστικής διαδικασίας και των δικαιωμάτων της άλλης πλευράς. Για

το λόγο αυτό στην άσκηση της σχετικής διακριτικής μου ευχέρειας δεν θα ήμουν διατεθημένος να εγκρίνω την ακύρωση της απόφασης.

- 5 Για όλους τους πιο πάνω λόγους η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος των αιτητών.

Αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.